

CHƯƠNG 51

Đau Lòng Đứt Ruột

T

hượng Quan Tố ngưng giọng nói:

- Tuy ca ca đã thua cuộc vượt tam quan nhưng điều kiện của họ chỉ cần trị liệu khỏi cố tật Phi Hồng Công Chúa.

Bây giờ ta chữa khỏi cho công chúa, xét ra họ không bắt bẻ ca ca vào đâu được nữa!

Thuần Vu Thông cả mừng:

- Thế Vạn Niên Chi Dịch chữa được ư?

- Vạn Niên Chi Dịch và Vạn Niên Nhân Sâm có cùng một hiệu lực như nhau, tự nhiên là chữa được!

Chàng vội giục:

- Vậy chúng ta hãy mau mau chữa trị cho công chúa, rồi rời khỏi chốn này!

- Đúng đấy! Không nên ở lại lâu nơi đây, chúng ta nên giải quyết cho mau.

Nàng tức tốc lấy bình ve thuốc Vạn Niên Chi Dịch trong người trao cho Thuần Vu Thông. Chàng không chậm trễ mở nắp ve bình, bước tới gần giường nhẹ nhàng ấn chỉ vào huyết đạo buộc Phi Hồng Công Chúa phải mở miệng uống một hớp chất nước nhờn. Có lẽ uống gần nửa bình Chi Dịch, Thuần Vu Thông mới buông tay thu hồi ngọc bình, quay lại Thượng Quan Tố:

- Như vậy đủ chưa?

Nàng mỉm cười:

- Với chân lực thành tựu của công chúa, vậy là quá đủ.

Chàng đẩy nắp bình ngọc lại trả vào tay Thượng Quan Tố, nàng chau mày nghĩ ngợi:

- Công chúa khỏi bệnh sẽ khôi phục như thường, có lẽ công chúa sẽ không để ca ca ra đi, tốt nhất là ngay bây giờ chúng ta nên bỏ đi.

Thuần Vu Thông do dự:

- Chúng ta nên nói thẳng với công chúa, vả chăng ta còn một việc rất nghiêm trọng muốn hỏi cho minh bạch, hãy đợi công chúa tỉnh dậy cái đã.

Thượng Quan Tổ gượng cười:

- Võ công công chúa cực cao, tuy chúng ta có thể hợp lực đối phó nhưng chung quanh Lục Ngạc Viện này không biết còn bao nhiêu cao thủ Bạch Vân Cung nữa, biết đâu sẽ gây phiền toái cho chúng ta.

Chàng ấp úng:

- Hay là có cách này... Chúng ta trói công chúa lại trước, nếu công chúa cất tiếng gọi thủ hạ, ta sẽ điếm vào Á Huyệt là xong!

Thượng Quan Tổ miễn cưỡng:

- Thôi đành chiều ý ca ca vậy.

Thuần Vu Thông kéo mấy vải lụa xuống kết thành dây trói cả tay lẫn chân Phi Hồng Công Chúa vào giường. Một lúc sau quả nhiên thấy Phi Hồng Công Chúa lay động, trước tiên là hai mí mắt nàng lay động mấy cái, cuối cùng nàng mở mắt tỉnh dần lại. Thuần Vu Thông nhẹ cúi xuống gọi:

- Công chúa... công chúa...

Đồng thời chàng thẩm chuẩn bị tùy thời sẽ xuất thủ điếm huyết công chúa. Hai mắt Phi Hồng Công Chúa mở màng nhìn chàng ấp úng hỏi:

- Người... người đây là ai?

Chàng ứng tiếng đáp:

- Thuần Vu Thông!

Phi Hồng Công Chúa nhẹ cười một tiếng:

- Ồ! Là Thuần Vu Thông, ta nhớ ra rồi!

Thuần Vu Thông lấy làm lạ lòng, lần gặp đầu tiên, vừa nghe đến tên chàng Phi Hồng Công Chúa liền ngã xuống hôn mê, vì sao bây giờ lại chẳng sao cả? Chàng vội cất tiếng.

- Tại hạ có một việc không rõ muốn xin hỏi công chúa... À! Bây giờ công chúa đã hoàn toàn khỏe chưa?

Phi Hồng Công Chúa đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng gật đầu:

- Ta hoàn toàn khỏe, nhưng... là việc gì thế này, vì sao ta lại bị trói?

Thuần Vu Thông cười gượng:

- Đó là vì bất đắc dĩ, xin công chúa nguyên lượng.
- Sao chưa mở trời cho ta?
- Chưa được!

Phi Hồng Công Chúa thở dài:

- Thế nào, người hỏi đi!
- Lần đầu tiên tại hạ vừa nói xong danh tính, tại sao công chúa lại lập tức hôn mê!

Phi Hồng Công Chúa đỏ au mặt:

- Người không phải là Bạch Mã Công Tử đấy ư?
- Vâng tại hạ chính là Bạch Mã Công Tử.
- Sở dĩ ta hôn mê vì nguyên nhân này ta không thể chịu được sự kích động mà tên người lại rất kích động lòng ta.

Chàng càng mù mờ:

- Công chúa có thể nói rõ hơn một chút được không?

Phi Hồng Công Chúa vừa lắc vừa gật:

- Không thể, bây giờ hãy để ta hỏi chuyện trước mắt đã, tại sao ta tỉnh lại được?
- Không dám giấu công chúa, chúng tôi đã dùng Vạn Niên Chi Dịch cứu công chúa.
- Vạn Niên Chi Dịch công hiệu không kém gì Vạn Niên Nhân Sâm đương nhiên là có thể cứu được ta...

Mục quang chuyển động, nàng đưa mắt nhìn qua Thượng Quan Tố:

- Vị cô nương ấy là ai, có lẽ là Thượng Quan cô nương?

Thuần Vu Thông ngạc nhiên hết sức.

- Vì sao công chúa biết?

Phi Hồng Công Chúa công chúa mỉm cười:

- Giang hồ truyền tụng đã lâu, đương nhiên ta cũng có nghe.

Chàng ấp úng:

- Tại hạ tự biết có lỗi với công chúa, nhưng điều ấy...

Phi Hồng Công Chúa lạnh lùng:

- Chẳng cần giải thích làm chi, bây giờ, có thể mở trời cho ta được chưa?

Thuần Vu Thông chau mày do dự một lúc nhưng cuối cùng đành mở trời cho Phi Hồng Công Chúa. Công chúa ngồi dậy, thư giãn tứ chi quét mắt nhìn hai người nói:

- Trai tài gái sắc, xứng đáng là một đôi người ngọc...

Thuần Vu Thông lấy làm hồ thẹn:

- Công chúa...

Phi Hồng Công Chúa mỉm cười:

- Tại sao các người lên lầu này được, người Bạch Vân Cung đâu hết rồi?

- Lão phu nhân...

Đột nhiên Phi Hồng Công Chúa đỏ bừng mặt:

- Không cần nói nữa, ta đã biết nguyên nhân.

Giọng công chúa bỗng trầm xuống:

- Ta đã lấy Vạn Niên Nhân Sâm cứu người, người lại lấy Vạn Niên Chi Dịch cứu ta, chúng ta đúng là song phảng, bây giờ các người có thể đi được rồi đó...

Chàng vội nén thở dài:

- Tuy là lẽ vậy, nhưng tại hạ vẫn phải cảm tạ công chúa...

Đột nhiên sắc mặt của Phi Hồng Công Chúa trở nên nghiêm khắc:

- Các người nếu không bỏ đi đừng trách ta sẽ gọi thủ hạ đến!

Thuần Vu Thông giật mình:

- Được! Chúng tôi sẽ đi... Xin công chúa bảo trọng.

Phi Hồng Công Chúa không nói một lời phiêu thân xuống giường. Thuần Vu Thông bước mấy bước liền dừng lại:

- Nhị vị tỳ nữ của công chúa vẫn còn đau khổ ở dưới địa lao, công chúa...

Phi Hồng Công Chúa nghiêng rằng:

- Điều ấy không cần phiền tới người, ta sẽ lập tức thả chúng ra.

Chàng ấp úng:

- Công chúa... xin bảo trọng, tại hạ... cáo từ...

Không dám trì hoãn nữa, chàng và Thượng Quan Tố bước đến bên song cửa sổ mở rộng hai cánh cửa phi thân vọt ra ngoài. Thượng Quan Tố bám sát theo chàng biến mất trong bóng đêm dày đặc. Phi Hồng Công Chúa nhẹ nhàng chuyển thân nhìn theo, mặt nàng đầm đìa nước mắt ngây người nhìn ra bóng đêm một lúc lâu. Hốt nhiên, nàng nằm vật xuống giường bật ra tiếng khóc. Có lẽ tiếng khóc của nàng đã chấn động đến người bên ngoài nên có tiếng chân chạy loạn vào, một toán người mau lẹ lên lầu. Phi Hồng Công Chúa vẫn nằm phục nức nở khóc.

Bạch Vân Lão Lão đau khổ gọi:

- Hài tử, hài tử... chuyện xảy ra thế nào? Thuần Vu Thông đâu rồi?

Phi Hồng Công Chúa vẫn khóc ngất, lâu lắm nàng mới lồm cồm bò dậy mềm nhũn vật vào lòng Bạch Vân Lão Lão nấc lên từng chập. Bạch Vân Lão Lão hiền dịu vuốt tóc mây công chúa, mắt lão phu nhân cũng rơm rớm lệ thổn thức kêu:

- Con ơi, nói mau cho mẹ biết, sự thực câu chuyện xảy ra như thế nào, con không thích tên tiểu tử Thuần Vu Thông ấy sao, cố sao con lại bi thương đến thế, còn y đi đâu mất rồi?

Không đợi Phi Hồng Công Chúa trả lời, lão phu nhân nói tiếp:

- Nhất định y khinh thị con phải không, hãy gọi y ra đây để mẹ cho y một bài học!

Phi Hồng Công Chúa nấc lên:

- Y chẳng khinh thị con cả, chính là mẹ khinh thị con!

Hai mắt Bạch Vân Lão Lão trợn tròn:

- Cô bé này nói bậy bạ gì chứ, mẹ yêu con chưa hết sao lại khinh thị con?

Phi Hồng Công Chúa than thở:

- Nếu mẹ không khinh thị con vì sao mẹ lại giam cầm hai thị tỳ của con?

Bạch Vân Lão Lão ngạc nhiên vỗ tay:

- Ô mẹ hồ đồ thật, hai thị nữ nhà đầu ấy hầu hạ con đã quen, tại sao mẹ lại giam giữ chúng...

Mục quang chuyển sang hướng tùy tùng, quát to:

- Sao chưa thả mau hai nha đầu của công chúa?

Sau một hồi dạ ran, hai lão phụ nhân lập tức phi hành ra ngoài. Thì ra bấy giờ tùy tùng theo lão phu nhân đến đây ít nhất là hơn hai mươi người đều đứng thị lập hai bên cửa lầu.

Bạch Vân Lão Lão hoen lệ nói tiếp:

- Con ơi, y đâu, vì sao chưa gọi y ra đây gặp mẹ?

Phi Hồng Công Chúa nghiêng rằng:

- Y... đi mất rồi!

- Đi rồi?...!

Bạch Vân Lão Lão biến sắc:

- Khinh thị con nên y vội chạy, mẹ nhất định sẽ bắt y trở về dập đầu xuống quỳ lạy con!

Phi Hồng Công Chúa lắc đầu than:

- Y tuyệt không có khinh thị con, con...

Bạch Vân Lão Lão lấy làm kỳ lạ:

- Y không khinh thị con ... thế bệnh con vì sao khỏi thế?

- Vì con được y cho uống Vạn Niên Chi Dịch

- Y có Vạn Niên Chi Dịch

- Y không có nhưng vị hôn thê của y có.

Bạch Vân Lão Lão kinh ngạc:

- Vị hôn thê của y cũng đến đây?

Phi Hồng Công Chúa gật đầu:

- Có lẽ họ cũng đến một lượt không chừng!

Bạch Vân Lão Lão im lặng hồi lâu, cuối cùng lão phu nhân hậm hực:

- Bất kể chúng là vị hôn thê hay không vị hôn thê, cứ giết chết quách để chấm dứt mọi chuyện!

Phi Hồng Công Chúa lắc đầu:

- Chẳng nên đâu, chuyện này đâu thể cố cưỡng được...

Bạch Vân Lão Lão thăm dò:

- Thế thì con quên y đi! Nam tử trong thiên hạ không thiếu gì, với tài mạo của con nào sợ không tìm được một người hợp tâm hợp ý nào ư?

Phi Hồng Công Chúa mỉm cười đau khổ:

- Tiếc rằng lòng con đã nguội lạnh mẹ ơi...

- Thế nào, con...?

Phi Hồng Công Chúa cực kỳ đau khổ cười gượng:

- Con đã có chủ trương riêng không phiền đến mẫu thân nữa.

Bạch Vân Lão Lão có phần nghi hoặc:

- Sự thực con định làm gì hãy nói cho mẹ nghe nào!

Phi Hồng Công Chúa uể oải rời lòng mẫu thân chậm chạp bước vài bước, đột nhiên nàng bước mau một lữủi chủ tay trong người chớp nhoáng cắt rụng mái tóc mây trên đầu!

- o O o -